

РЕШЕНИЕ

№ 21125

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 148 СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **СТОЙЧО Т. ПОПОВ**

при участието на секретаря **ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА**
като разглежда докладваното от **СТОЙЧО Т. ПОПОВ** Гражданско дело № 20211110147920 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 124 от ГПК.

Образувано по искова молба на **Б. П. К.** срещу „ФИРМА“ ЕООД, с която са предявени кумулативно обективно съединени осъдителни иски с правно основание по чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, предявени от **Б. П. К.** срещу „ФИРМА“ ЕООД за заплащане на сумата от 8481,55 лв., представляваща неизплатени брутни трудови възнаграждения за периода от м. юли 2018 г. до м. септември 2019 г. вкл., ведно със законната лихва върху всяко неплатено трудово възнаграждение от завеждане на делото до окончателното изплащане на тази сума, сумата от 2023,64 лв., представляваща обезщетение за забава върху неизплатените трудови възнаграждения за периода от 30.07.2018 г. до 16.08.2021 г., сумата от 1664,82 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползвания платен годишен отпуск за 2018 г. – 20 дни и за 2019 г. – 15 дни, ведно със законната лихва от завеждане на делото до окончателното изплащане на тази сума и сумата от 317,27 лв., обезщетение за забава върху главницата за обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от 01.10.2019 г. до 16.08.2021 г.

Ищецът **Б. П. К.** твърди, че: в периода от 14.12.2013 г. до 01.10.2019 г. е

бил в трудово правоотношение с ответника; за периода от м. юли 2018 г. до м. септември 2019 г. вкл. е работил, но не е получавал трудово възнаграждение; последното е в общ размер на 8481,55 лв.; дължи му се и обезщетение за забавено изпълнение върху неплатеното трудово възнаграждение в размер на 2023,64 лв. за периода от 30.07.2018 г. до 16.08.2021 г.; ответникът не е платил на ищеца и обезщетение за неизползван от последния платен годишен отпуск в размер на 1664,82 лв. за 2018 г. – 20 дни, и за 2019 г. – 15 дни, за което му се дължи и обезщетение за забавено изпълнение в размер на 317,27 лв. Претендират се разноси.

С молба от 03.09.2021 г. ищецът е уточнил, че трудовият му договор с ответника е сключен на 14.12.2013 г., като ответникът е изпълнявал длъжността „икономически директор“, с уговорени 20 работни дни платен годишен отпуск, претенцията за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е в размер на 1664,82 лв., обезщетението за забава върху тази сума е от 01.10.2019 г.

С молба от 21.09.2021 г. ищецът е уточнил, че основното месечно трудово възнаграждение на ищеца, считано от 01.01.2018 г. е в размер на 790,00 лв., страните са уговорили, че трудовото възнаграждение е платимо всеки месец от 25 до 30 число, т. е. падежът на месечното трудово възнаграждение е 30 число на месеца, за текущия месец. Посочено е и как е формирана претенцията за забава върху неплатеното трудово възнаграждение по главници и периоди.

С молба от 14.02.2022 г. ищецът е уточнил, че началната дата на обезщетението за забава за неизползван платен годишен отпуск е 01.10.2019 г.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника „ФИРМА“ ЕООД, с който предявените иски се оспорват изцяло по основание и размер. Излагат се съображения, че предявените иски са недопустими, тъй като ищецът не е посочил обстоятелствата, на които основава исковите си. Релевират се доводи и че исковите са неоснователни, тъй като в процесния период ищецът не е престира работната си сила и не се е явявал на работа, работодателят е изпълнил своите задължения по трудовия договор с ищеца. Оспорват се както по основание, така и по размер и исковите по чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Направено е възражение за

изтекла погасителна давност по отношение трудовото възнаграждение за месец юли 2018 г. Претендират се разноси.

Въз основа на молба от 13.11.2023 г. с протоколно определение от 14.11.2023 г. е допуснато изменение на предявените иски, както следва: искът по чл. 128, т. 2 от КТ следва да се счита за предявен за сумата от общо 8456,05 лева, искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да се счита предявен за сумата от общо 2090,50 лева, искът за обезщетение чл. 224, ал. 1 КТ следва да се счита предявен за сумата от 1522,24 лева, а искът по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забавено изпълнение върху посоченото обезщетение за сумата от 290,07 лева.

Софийски районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:

По делото е безспорно, а и от представените писмени доказателства – справка от НОИ за актуално състояние на регистрираните трудови договори по отношение на ищеца, справка от НОИ по отношение на ищеца за осигурителен период от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г., трудов договор № ***/14.12.2013 г., сключен между ответника като работодател и ищеца като служител, се установява, че между ищеца и ответника е било налице трудово правоотношение, породено от сключен между същите трудов договор на 14.12.2013 г. с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 720,00 лв.

От Допълнително споразумение № 001/02.01.2018 г. към Трудов договор № ***/14.12.2013 г. се установява, че страните по делото са постигнали съгласие считано от 01.01.2018 г. трудовото възнаграждение на ищеца да е в размер на 790,00 лв. Представени са 15 броя фишове за периода от м. 07.2018 г. до м. 09.2019 г., от които се установява, че в този период основното месечно трудово възнаграждение на ищеца е било в размер на 790,00 лв. Посоченото кореспондира и с информацията отразена в представеното по делото извлечение от трудовата книжка на ищеца.

По делото е представено пълномощно с нотариална заверка на подписа, положен от Г. М. като управител на ответното дружество от 16.11.2016 г., с което ищецът е упълномощен да представлява ответника пред различни

държавни органи и частни организации на територията на Република България и в чужбина, да подава всякакви книжа пред НАП, да оперира с банковите сметки на ответното дружество, да сключва всякакви договори от името на дружеството и др., като упълномощаването има действие до оттеглянето му.

Представена е молба за потвърждаване на салдо за годишния финансов отчет за 2018 г. на „ВДХ“ АД, подписана от ищеца от името на ответното дружество.

От Заповед № 049/01.10.2019 г., издадена от управителя на ответното дружество, от справка от НОИ за актуално състояние на регистрираните трудови договори по отношение на ищеца, както и от извлечение от трудовата книжка на ищеца се установява, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 01.10.2019 г. по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1 от КТ.

От показанията на свидетеля Н.Д.Л., която е във фактическо съжителство с ищеца от 2011 г. се установява, че от 2013 г. до 2019 г. ищецът е работил при ответника като икономически директор, като последните години е работил по няколко строителни обекта. На някои обекти – в АДРЕС, свидетелката е ходила заедно с ищеца. Ищецът е посещавал и офиса на ответника работодател, находящ се на АДРЕС. Установява се още, че ищецът е отговарял за взаимоотношенията на ответното дружество с неговите контрагенти, доставчици, възложители на строителство, договори, представлявал е ответника пред държавни и общински органи, спомня си конкретно за представителство пред Община Лозенец във връзка с узаконяване на обект в кв. „Витоша“.

От показанията на свидетеля Е.Д.Б. се установява, че същият е работил заедно с ищеца при ответното дружество на строителни обекти във воден цикъл Враца, Синатово, Исперих и Ловеч рекултивация на сметище и Дряново рекултивация на сметище. Ищецът е работил до септември-октомври 2019 г. при ответника, когато е издаден акт 16 за обекта в Дряново. Свидетелят Баряков е работил като проектов ръководител и технически ръководител при ответника, а ищецът е бил негов супервайзор, последният е идвал на седмични срещи, поддържал е връзката между обекта и офиса в София, поемал е организацията на строителството, правили са се месечни

срещи с МОСВ, той е бил представител на дружеството с контрагенти и държавни органи, когато са били нужни конкретни материали, ищецът ги е подсигурирал.

От заключението на назначената по делото съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно, компетентно, изготвено с необходимите знания и умения, се установява следното. Вещото лице, след като се е извършило проверка в счетоводството на ответника и се е запознало с материалите по делото, е дало заключение, че брутното трудово възнаграждение на ищеца за периода от м. 07.2018 г. до м. 09.2019 г. възлиза общо на 8456,05 лв., а обезщетението за забавено изпълнение върху отделните главници за брутното трудово възнаграждение за периода от 30.07.2018 г. до 16.08.2021 г. възлиза на 2090,50 лв. Ако ищецът не е ползвал платен годишен отпуск за 2018 г. и 2019 г. и годишният отпуск е 20 дни, то обезщетението за неизползван платен годишен отпуск възлиза общо на 1522,24 лв. – 951,40 лв. за 20 дни платен годишен отпуск за 2018 г. и 570,84 лв. за 12 дни платен годишен отпуск за 2019 г. Вещото лице уточнява, че за периода от 01.01.2019 г. до 01.10.2019 г. платеният годишен отпуск е 12 дни. Обезщетението за забавено изпълнение възлиза на 290,07 лв. за периода от 01.10.2019 г. до 16.08.2021 г. В периода от м. 07.2018 г. до м. 09.2019 г. има 312 дни, от които ищецът е отработил 172 дни, 9 дни е бил във временна неработоспособност, 21 дни е ползвал отпуск по болест, неплатен отпуск с трудов стаж – 48 дни, неплатен отпуск без трудов стаж – 42 дни, ползван редовен отпуск 20 дни.

В съдебно заседание вещото лице уточнява, че в заключението си е приела, че през 2018 г. и 2019 г. не е ползван платен годишен отпуск от ищеца, тъй като ответното дружество не е представило молби за ползване на такъв. Действително има данни, че през 2018 г. са ползвани 20 дни платен годишен отпуск, но не е ясно за коя година се отнасят, тъй като без представяне на тези молби, не може да се установи за коя година се отнася отпуска, като е възможно да е ползван за предходен период.

По делото са представени и следните писмени доказателства: справка от НОИ по отношение на ищеца за осигурителен период от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г.; заявление от ищеца до ответника за предоставяне на документи от трудовото досие на ищеца, вкл. фишове и ведомости за заплати, ведно с

обратна разписка за получаването му от ответника; постановление от 19.04.2019 г. за отмяна на наложени обезпечителни мерки, издадено от НАП, ведно с обратна разписка за получаването му; разпореждане за присъединяване от 21.11.2019 г., издадено от НАП, ведно с обратна разписка за получаването му; електронна кореспонденция; Писмо от 21.11.2019 г. от МОСВ и приложенията към него; писмо от 28.02.2019 г. от Хидрострой до ответника; рекапитулация по отношение на обект „Строителство (инженеринг) на обект : АМ „Хемус“, участък от км 78⁺⁵⁰⁰ до км 87⁺⁸⁰⁰“; писмо от 11.05.2020 г. от „ВДХ“ АД до ответника.

Други доказателства от значение за спора не са представени, а необсъдените такива, съдът намира за неотносими.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд намира от правна страна следното:

Така предявените иски са с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Същите са процесуално допустими, родово и местно подсъдни на СРС.

По отношение на иска с правно основание по чл. 128, т. 2 от КТ:

Основателността на исковата претенция по чл. 128, т. 2 от КТ е обусловена от кумулативното наличие на следните предпоставки (юридически факти): 1. наличие на валидно трудово правоотношение между страните по делото в процесния период; 2. ищецът да е изправна страна – да е престираал работната си сила/ реално да е полагал труд в посочения период, при което следва да се има предвид презумпцията по чл. 8, ал. 2 от КТ; 3. размерът на претенцията; 4. неизпълнение от страна на ответника работодател на задължението да заплати на ищеца дължимото трудово възнаграждение. Първите три предпоставки следва да се установят от ищеца при условията на пълно и главно доказване, а касателно последната – необходимо е само да се твърди отсъствието на плащане. Ответникът може да проведе насрещно доказване на тези факти. В тежест на ответникът е да установи: при условията на пълно и главно доказване положителния факт на плащането; че работникът/ служителят не е полагал реално труд/ не е престираал работната си сила, като проведе пълно обратно доказване за оборване на презумпцията по чл. 8, ал. 2 от КТ.

Във връзка с направеното възражение за изтекла погасителна давност: в тежест на ответника е било да докаже правопогасяващото си възражение, като установи изтичане на законоустановения давностен срок за погасяване на претендираните вземания. В тежест на ищеца е било да докаже наличието на обстоятелства, довели до спиране и прекъсване на предвидената в закона погасителна давност.

Безспорно е, че в исковия период страните в процеса са се намирали в трудово правоотношение помежду си, като това обстоятелство се установява и от приетите по делото писмени доказателства – представения трудов договор от 14.12.2013 г., посочените справки от НОИ за актуално състояние на регистрираните трудови договори и за осигурителен период.

От съвкупната преценка на приетите по делото писмени доказателства, както и от показанията на разпитаните в хода първоинстанционното производство свидетели Лакова и Баряков, по безспорен начин се установи, че в исковия период ищецът реално е престира работната си сила, изпълнявал е служебните си задължения във връзка с организацията на работата на строителните обекти, чийто изпълнител е било ответното дружество, организирал е доставка на нужните материали, водил е комуникацията с контрагентите на ответника, представлявал е ответника пред различните институции – държавни органи и частни лица, във връзка с извършваната от последното дейност. Показанията на свидетеля Лакова, преценени по реда на чл. 172 от ГПК, предвид това, че същата се намира във фактическо съжителство с ищеца по делото, съдът кредитира изцяло, тъй като същите са логични, последователни, безпротиворечиви и в съответствие с останалите доказателства по делото.

В случая приложение намира и оборимата презумпция, уредена с разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от КТ, съгласно която, добросъвестността при упражняването на правата и задълженията, произтичащи от трудовото правоотношение, се предполага, до установяване на противното. В тежест на страната (в случая ответника работодател), която се позовава на недобросъвестно поведение на другия участник в трудовото правоотношение, е да обори това законово предположение, при условията на пълно обратно доказване. В случая ответникът не е представил доказателства, които да разколебават извода на съда, че ищецът реално е престира работната си сила.

Размерът на претенцията се установи посредством заключението на назначената по делото ССЕ.

От събраните по делото доказателства не се установи дружеството работодател да е заплатило трудовото възнаграждение на ищеца, дължимо за исковия период.

Предвид това, че претенцията на ищеца принципно е установена по основание и размер, следва да бъде разгледано своевременно направеното с отговора на исковата молба възражение за изтекла погасителна давност по отношение трудовото възнаграждение за м. 07.2018 г.

Искът с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ се предявява в общия тригодишен срок по чл. 358, ал. 1, т. 3 от КТ, който започва да тече от деня, в който по вземането е трябвало да се извърши плащане по надлежния ред – чл. 358, ал. 2, т. 2 от КТ.

В тази връзка по делото се установи, че плащането на вземането за трудовото възнаграждение е следвало да се извърши до 30-то число, респ. вземането за трудово възнаграждение за м. 07.2018 г. е следвало да бъде платено до 30.07.2018 г. включително. Т. е. давността за това вземане е започнала да тече от 30.07.2018 г., и същата е изтекла на 30.07.2021 г., доколкото ищецът не представи доказателства, от които да се установява, че са налице обстоятелства, водещи до спиране и прекъсване на давността за това вземане. Искът е предявен едва на 18.08.2021 г., с оглед на което по отношение на вземането за трудово възнаграждение за м. 07.2018 г. давността не е била нито спряна, нито прекъсната. Не може да бъде спряно или прекъснато течението на давностен срок, който вече е изтекъл.

При това положение претенцията по чл. 128, т. 2 от КТ е основателна за периода от м. 08.2018 г. до м. 09.2019 г. за сумата от 7557,03 лв. Размерът на претенцията се определи от съда по реда на чл. 162 от ГПК, като от общия размер на брутното трудово възнаграждение за периода от м. 07.2018 г. до м. 09.2019 г. се извади това за м. 07.2018 г., при което се получава разлика в размер на 7557,03 лв. За разликата над сумата от 7557,03 лв. до пълния предявен размер от 8456,05 лв. искът по чл. 128, т. 2 от КТ следва да бъде отхвърлен.

По отношение иска с правно основание по чл. 224, ал. 1 от КТ:

Основателността на исковата претенция по чл. 224, ал. 1 от КТ е обусловена от наличието на следните предпоставки (юридически факти), а именно: 1. наличие на валидно трудово правоотношение; 2. ищецът да е изправна страна – престира е работната си сила/ реално е полагал труд в посочения период; 3. прекратяване на трудовото правоотношение; 4. работникът или служителят да не е ползвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години; 5. размерът на претенцията; 6. неизпълнение от страна на ответника работодател на задължението да заплати на ищеца дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. Първите пет предпоставки следва да се установят от ищеца при условията на пълно и главно доказване, а касателно последната – необходимо е само да се твърди отсъствието на плащане. В тежест на ответника е да установи положителния факт на плащането.

По отношение на първите две предпоставки съдът вече изложи мотивите си защо приема, че същите са налице в изложението относно иска по чл. 128, т. 2 от КТ, към което препраща.

Фактът, че е прекратено трудовото правоотношение и че и са се полагали твърдения брой работни дни платен годишен отпуск, следва да бъде установен от ищеца, а задължението за установяване на обстоятелството, че е ползвал полагащия му се отпуск, респ. че дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск е заплатено, принадлежи на ответника – работодател.

Установи се по безспорен начин от приетите по делото доказателства – заповед от 01.10.2019 г. за прекратяване на трудовото правоотношение между страните, справка от НОИ за актуално състояние на регистрираните трудови договори по отношение на ищеца, както и от извлечение от трудовата книжка на ищеца, че трудовото правоотношение между страните е прекратено на 01.10.2019 г. по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1 от КТ.

С протоколно определение, постановено в открито съдебно заседание, проведено на 26.09.2023 г., съдът изрично е указал на ответника в 2-седмичен срок от уведомяването да представи по делото заверени копия от молбите за отпуск подадени от ищеца в периода 2018 г. – 2019 г., като му е указал и последиците от неизпълнение на тези указания, а именно, че съдът ще приложи последиците на чл. 190, ал. 2, вр. чл. 161 ГПК, като приеме за

доказани твърденията на ищеца относно броя на дните неизползван платен годишен отпуск за посочения период. За дадените указания ответникът е уведомен на 03.10.2023 г., като в определения срок същите не са изпълнени. В тази връзка въз основа на заключението на назначената по делото ССЕ съдът приема, че борят работни дни платен годишен отпуск, полагащи се на ищеца за 2018 г. и 2019 г. е, както следва: 20 дни за 2018 г. и 12 дни за 2019 г., както и че ищецът не ги е ползвал.

Този извод не се разколебава и от обстоятелството, че през 2018 г. ищецът е ползвал 20 дни платен годишен отпуск, тъй като по делото не е установено по безспорен начин за коя година се отнасят тези дни. Вещото лице изрично е посочило, че без представяне на молбите за отпуск не може да се установи тези дни за коя година се отнасят.

Относно размера на претенцията е прието заключението на ССЕ, съгласно което същата възлиза на сумата от 1522,24 лв. – 951,40 лв. за 20 дни платен годишен отпуск за 2018 г. и 570,84 лв. за 12 дни платен годишен отпуск за 2019 г., респ. исковата претенция по чл. 224, ал. 1 от КТ се явява основателна за тази сума, доколкото ответникът не представи доказателства по делото, от които да се установи, че ищецът е използвал полагащия му се брой работни дни платен годишен отпуск или че му е заплатил дължимото обезщетение.

По отношение иска с правно основание по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

По отношение основателността на претенцията по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за мораторна лихва, същата се предпоставя от наличието на главен дълг и изпадане на длъжника в забава. Тези предпоставки следва да се установят от ищеца при условията на пълно и главно доказване. В тежест на ответника е да установи, че е платил главния дълг на падежа.

По отношение обезщетението за забава върху неплатеното трудово възнаграждение по делото се установи наличието на главен дълг в размер на 7557,03 лв. за неплатени месечни трудови възнаграждения за периода от м. 08.2018 г. до м. 09.2019 г. За разликата над сумата от 7557,03 лв. до пълния предявен размер от 8456,05 лв. съдът прие, че искът по чл. 128, т. 2 от КТ следва да бъде отхвърлен като погасен по давност. На следващо място, задължението за заплащане на трудовото възнаграждение е срочно – уговорено е, че същото да се плаща до 30-то число на текущия месец, респ. за

да изпадне ответникът в забава, покана не е необходима – по арг. от чл. 84, ал. 1 от ЗЗД. Приложение намира правилото „срокът кани вместо човека“ (*dies interpellat pro homine*). С изтичане на срока, в който ответникът е следвало да изпълни, и неплащането на падежа, ответникът е изпаднал в забава. Ответникът не представи доказателства, от които да се установява, че е заплатил главния дълг на падежа. При това положение претенцията за забава върху главницата за незаплатено трудово възнаграждение е основателна за сумата от 1812,30 лв. и за периода от 30.08.2018 г. до 16.08.2021 г., доколкото по делото се установи, че вземането за трудово възнаграждение за м. 07.2018 г. е погасено по давност. За разликата над сумата от 1812,30 лв. до пълния предявен размер от 2090,50 лв. искът следва да се отхвърли.

Задължението за заплащане на обезщетение по чл. 224 от КТ е безсрочно. При безсрочните задължения длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора – по арг. от чл. 84, ал. 2 от ЗЗД. Вземането за обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ, макар да е дължимо от деня на прекратяване на трудовото правоотношение, с оглед неговия характер – парично и безсрочно, в рамките на една договорна отговорност, съгласно чл. 84, ал. 2 ЗЗД е нужна покана от кредитора до длъжника. Когато липсва покана, лихвата се дължи от деня, в който е предявен искът (в този смисъл Тълкувателно решение № 3/19.03.1996 год. по гр. д. № 3/95 год. на ОСГК на ВС). Ищецът не представи доказателства, от които да се установява, че е поканил ответника да плати обезщетение по чл. 224 от КТ, респ. не е установил, че ответникът работодател е изпаднал в забава, макар изрично да му е разпределена доказателствена тежест в тази насока. Поради изложеното искът за обезщетение за забава върху дължимото обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ се явява неоснователен и като такъв следва да бъде отхвърлен изцяло.

По отношение на разноските:

При този изход на делото на основание чл. 78, ал. 1 и 3 от ГПК право на разноски имат и двете страни. Ищецът претендира и доказва разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер на 1080,00 лв., от които на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да му бъдат присъдени 951,78 лв., съразмерно с уважената част от исковете. Ответникът не е представил доказателства за извършването на разноски, респ. на същия не следва да бъдат присъждани такива.

Доколкото ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 469,50 лв. – държавна такса за предявените искове в полза на държавата по сметка на Районен съд София, и сумата от 220,32 лв. – възнаграждение за вещо лице, съразмерно на уважената част от предявените искове.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК (ЕИК), със седалище и адрес на управление: гр. ***** на основание чл. 128, т. 2 от КТ, чл. 224, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД да заплати на Б. П. К., ЕГН *****, с адрес: гр. София, *****, следните суми, а именно: сумата от 7557,03 лв., представляваща неизплатени брутни трудови възнаграждения за периода от м. август 2018 г. до м. септември 2019 г. вкл., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 18.08.2021 г., до окончателното плащане; сумата от 1812,30 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за неизплатените трудови възнаграждения за периода от 30.08.2018 г. до 16.08.2021 г.; сумата от 1522,24 лв., представляваща обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ за неизползвания платен годишен отпуск – 20 дни за 2018 г. и 12 дни за 2019 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 18.08.2021 г., до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 128, т. 2 от КТ за трудовото възнаграждение за месец юли 2018 г. за разликата над сумата от 7557,03 лв. до пълния предявен размер от 8456,05 лева, иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за забавено изпълнение върху трудовото възнаграждение за месец юли 2018 г. за разликата над сумата от 1812,30 лв. до пълния предявен размер от 2090,50 лв., както и иска по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 290,07 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата за обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от 01.10.2019 г. до 16.08.2021 г. като неоснователни.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК (ЕИК) на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК да заплати на Б. П. К., ЕГН ***** сумата от 951,78 лв., представляваща разноски в настоящото производство за адвокатско

възнаграждение, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК (ЕИК) на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати в полза на държавата по сметка на Софийски районен съд сумата в размер на 469,50 лв., представляваща държавна такса за разглеждане на предявените искове, и 220,32 лв., представляваща възнаграждение за вещо лице, съразмерно с уважената част от исковете.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 242, ал. 1 от ГПК предварително изпълнение на решението в частта, в която е присъдено трудово възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд **в двуседмичен срок** от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____